

Arrest

nr. 138 790 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk terug binnengekomen op 4 december 2014 en heeft zich een vierde keer vluchteling verklaard op 5 december 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 december 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 23 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tadzjiek van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit Mazar-i-Sharif.

Op 18 mei 2010 diende u een eerste maal een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). U verklaarde toen dat uw vader actief was bij Hezb-e Islami en problemen kreeg met een zeker I.(...) K.(...) van Jamiat-i-Islami nadat hij familieleden van deze laatste had gedood. Uw vader zou u daarop hebben toevertrouwd aan zijn vriend G.(...) M.(...) uit angst dat I.(...) K.(...) wraak zou nemen op hem door u te doden. Uw familie zou in 2008 om het leven zijn gekomen bij bombardementen in Herat. Via G.(...) M.(...) en een andere vriend van uw vader zou u hebben vernomen dat de vijanden van uw vader op zoek waren naar u. U verklaarde tijdens uw eerste asielaanvraag tevens rekrutering door de taliban te vrezen. Op 15 april 2011 sloot het CGVS uw asielaanvraag af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw vluchtmotieven werden bedrieglijk beoordeeld. U tekende op 7 mei 2011 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV). De RvV oordeelde dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan het door u opgediste verhaal en bevestigde de door het CGVS genomen beslissing op 4 augustus 2011.

U diende een tweede asielaanvraag in op 20 april 2012. In het kader van uw tweede asielaanvraag lede u enkel uw taskara neer en een document waarin een zekere commandant D.(...) verklaart dat u voor hem heeft gewerkt als bewaker. Uw tweede asielaanvraag werd op 2 mei 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met een weigering tot in overwegingname.

U keerde niet terug naar Afghanistan en diende een derde asielaanvraag in op 17 december 2013. U verklaarde dat alles wat u vertelde in het kader van uw eerste asielaanvraag, gelogen was. U stelde dat u Afghanistan in werkelijkheid bent ontvlucht omdat u een drietal jaar voor uw vertrek uit Afghanistan van generaal H.(...) H.(...) van Junbish de opdracht had gekregen de gouverneur van Mazar-i-Sharif, Atta Muhammad Nur, te doden daar u als loodgieter van de gouverneur gemakkelijk toegang had tot hem. In ruil voor de moord zou H.(...) H.(...) u helpen zoeken naar de moordenaars van uw broer F.(...), die jaren geleden zou zijn gedood nadat hij had geslapen met de dochter van de voormalige minister van Binnenlandse Zaken, Ghaffar Pahlawan. U stemde aanvankelijk in met deze overeenkomst maar kreeg wroeging en besloot uiteindelijk af te haken. Nadat de tussenpersoon die de contacten tussen u en H.(...) H.(...) verzorgde, werd gedood omdat u niet had gedaan wat u werd opgedragen, werd u bang. Uw vrees bleek gegrond want U.(...) K.(...), het hoofd van de inlichtingendienst van H.(...) H.(...), waarschuwde u persoonlijk dat ook uw leven in gevaar was. U werd bovendien in het oog gehouden door manschappen van H.(...) H.(...). Hierop besloot u te vertrekken uit Afghanistan. Uw broer S.(...) en uw zus F.(...) wonen sinds vijftien jaar in Oostenrijk. Uw broer A.(...) is ook naar Oostenrijk vertrokken toen u problemen kreeg. Uw broer P.(...) is vertrokken uit Mazar maar u weet niet waar hij juist verblijft. Uw moeder en uw zus M.(...) wonen nog in Mazar-i-Sharif. Uw vader is ongeveer twintig jaar geleden overleden aan suikerziekte. Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara; de taskara van uw vader; een kopie van de taskara van uw broer F.(...); een kopie van de taskara van uw broer P.(...); een kopie van het legerboekje van P.(...); een brief van uw leermeester A.(...) ter bevestiging van uw werkzaamheden als loodgieter; een brief van generaal S.(...) S.(...) aangaande uw werk als loodgieter voor legerkorps 7; een kopie van de brief van M.(...) U.(...) ter bevestiging van uw werkzaamheden als loodgieter en lasser; uw visitekaartje van loodgieter; een kopie van de verklaring van commandant D.(...) ter bevestiging van uw problemen in Afghanistan; een verklaring van uw moeder aangaande de problemen van uw familie en de bevestiging van deze problemen door verschillende wijkverantwoordelijken; telefoonnummers van hooggeplaatsten in Mazar; twee foto's van u en uw buurjongen in Mazar; een foto van P.(...) en een vriend; een foto van P.(...) zijn gezin en uw moeder; en een begeleidend schrijven van uw advocaat bij de na het gehoor neergelegde documenten. Op 8 januari 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uw derde asielaanvraag in overweging. Op 28 februari 2014 ging het CGVS over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De RvV nam in haar arrest op 10 juli 2014 een gelijkaardige beslissing.

U verliet België in oktober 2014 en ging naar uw broer en zus die in Oostenrijk verblijven. Aangezien België verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag keerde u terug naar België en diende op 5 december 2014 een vierde asielaanvraag in. In het kader van uw huidige asielaanvraag verwijst u opnieuw naar uw problemen met H.(...) H.(...) in Afghanistan en zegt u dat u vreest vermoord te worden bij een terugkeer.

U legde een fotokopie voor van een oproepingsbrief van de politie ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Er dient allereerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de vaststelling dat uw problemen met de taliban en met I.(...) K.(...), de vijand van uw vader, bedrieglijk werden bevonden. Deze beslissing werd door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behouden voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Bij uw tweede asielaanvraag legde u een taskara en een bevestigingsbrief van uw werk voor. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) weigerde uw tweede asielaanvraag in overweging te nemen omdat de voorgelegde documenten uw geloofwaardigheid niet konden herstellen.

In het kader van uw derde asielaanvraag besloot het CGVS uw asielaanvraag in overweging te nemen. U stelde immers plots dat u gelogen had over uw vluchtmotieven bij uw vorige asielaanvragen. Na een gehoor georganiseerd op 3 februari 2014 oordeelde het CGVS dat de door u aangebrachte nieuwe verklaringen en documenten eveneens ongeloofwaardig waren en stelde vast dat u op verschillende punten incoherente en vage verklaringen aflegde met betrekking tot uw werkelijke vluchtmotieven. Het CGVS ging over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De RvV nam op 10 juli 2014 een gelijkaardige beslissing. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behouden voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Aangezien u in uw vierde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven van uw derde asielaanvraag, die eerder als bedrieglijk werd beschouwd, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die, in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige, vierde, asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar en een herhaling van de asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk dat u vreest vermoord te worden door de manschappen van H.(...) H.(...) omdat u weigerde in te gaan op zijn eis de gouverneur van de provincie Balkh te vermoorden. U stelde nogmaals dat u problemen hebt in Afghanistan en vermoord zal worden (Verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15, 18).

Met betrekking tot de oproepingsbrief van de politie ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat het louter een fotokopie betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien verkreeg u dit document op eenvoudige wijze via uw broer P.(...) en vertoont de brief aldus een gesolliciteerd karakter.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie de aan het dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR deelt Balkh in onder de 'relatief veilige provincies'. Op een door UNOCHA opgemaakte lijst van alle Afgaanse provincies waarbij een inschatting van mogelijke escalatie van het geweld gemaakt wordt staat de provincie Balkh onderaan die lijst. Hoewel er een aantal lokale conflicten en incidenten plaatsvonden in verschillende districten in de provincie Balkh valt op dat het aantal

burgerslachtoffers in elk district van Balkh systematisch erg laag is. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, stelt verzoeker dat er naar aanleiding van zijn nieuwe asielaanvraag dd. 5 december 2014 wel degelijk nieuwe gegevens naar voren werden gebracht die verantwoordt dat de nieuwe asielaanvraag in overweging dient genomen te worden om daarna ten gronde te worden onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker verwijst naar artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet en de Memorie van Toelichting bij dit nieuwe artikel, waarin een aantal voorbeelden worden gegeven van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans al dan niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor

subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Zo wordt de kans dat een asielzoeker aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus of subsidiare beschermingsstatus aanzienlijk vergroot wanneer de veiligheids – of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt, wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tezelfdertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

Verzoeker laat gelden dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van de problemen die hij heeft ondervonden met generaal B. H. van Junbish. Hij moest immers van de heer H. de gouverneur van Mazar-i-Sharif vermoorden maar weigerde deze opdracht uit te voeren. Verzoeker verwijst naar de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte oproepingsbrief van de politie en naar de verklaringen die hij hieromtrent heeft afgelegd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dit in de bestreden beslissing niet zomaar afwijzen als ongeloofwaardig zonder verder onderzoek ten gronde te doen, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat de fotokopie van de oproepingsbrief die hij naar aanleiding van zijn nieuwe asielaanvraag heeft voorgelegd zijn problemen bevestigt en aldus een ander licht werpt op zijn asielrelaas. Betreffende deze oproepingsbrief van de politie, kan het Commissariaat-generaal volgens verzoeker niet volstaan door louter de ongeloofwaardigheid alsook de laattijdigheid van neerlegging aan te halen. Het betreft immers een nieuw, origineel document waarvan de authenticiteit door het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld. Het feit dat het document door zijn broer werd toegezonden doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het betreft hier immers objectieve, algemene informatie. Dit is, nog volgens verzoeker, bovendien geen voldoende element om het door hem neergelegde officiële document af te wijzen. Meer nog, als dit document “vals” zou zijn, dient men dit document in overweging te nemen teneinde dit ten gronde te onderzoeken. Het document draagt bewijskrachtig bij tot zijn nieuwe asielaanvraag en dient ten gronde onderzocht te worden, aldus verzoeker, die er ook op wijst dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde dat het om een kopie van het originele document ging. Hij blijft ook bij zijn verklaring dat het origineel zich in Oostenrijk bevindt, bij zijn zus, en stelt dat hij alles in het werk zal stellen om het originele document in België te krijgen. Verzoeker wijst er nog op dat hij het document nog maar recent mocht ontvangen en dat hij bovendien duidelijk heeft aangehaald “waarom hij de originelen pas recent, na afsluiting van de eerste asielprocedure, kon bekomen”.

Voorts wijst verzoeker erop dat ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over informatie beschikt die zij in rekening moet brengen bij het beoordelen van de nieuwe asielaanvraag en die de kans op bescherming aanzienlijk vergroten. Zo is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontegensprekelijk op de hoogte van het feit dat hij tot een risicogroep behoort. Verzoeker verwijst in dit verband naar de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 en stelt dat hij eveneens een risicoprofiel bezit op basis van het feit dat hij op een leeftijd is gekomen waarop jongens en mannen “vechtmateriaal” zijn. Daarenboven behoort hij tot een kwetsbare groep omwille van het feit dat hij een jonge man is die reeds lange tijd in Europa woont en dus “verwesterd” is.

Verzoeker laakt nog dat hij geen enkele mogelijkheid heeft gekregen om de door hem aangebrachte nieuwe gegevens mondeling toe te lichten. Dit is evenwel noodzakelijk teneinde de het Commissariaat-generaal een volledig beeld te laten krijgen van de nieuwe elementen in zijn asielaanvraag, aldus nog verzoeker.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM, de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiare bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en bijgevolg de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus ruimer dient te worden geïnterpreteerd en dat de vraag of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan

onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, telkens aan de hand van de meest actuele situatie dient beoordeeld te worden. Verzoeker wijst erop dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, noch aan zijn afkomst uit de provincie Balkh, Afghanistan. Hij betoogt dat situatie in de provincie Balkh allesbehalve “veilig” te noemen is en de veiligheidssituatie er uiterst precair en gevaarlijk is. Verzoeker acht het bevreemdend dat bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening werd gehouden met de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013. Er zijn immers talrijke andere rapporten die de allesbehalve stabiele veiligheidssituatie in Afghanistan aantonen, rapporten welke het Commissariaat-generaal volgens verzoeker heeft nagelaten in aanmerking te nemen. In tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voorhoudt, tonen de *Guidelines* van 6 augustus 2013 volgens verzoeker overigens eveneens een zware verslechtering van de veiligheidssituatie en de verspreiding van het conflict naar bijna alle provincies van Afghanistan aan. Onder verwijzing naar de UNHCR *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 en het UNAMA rapport “*Afghanistan: Mid-year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict*” van 6 juli 2014, stelt verzoeker dat de situatie in Afghanistan sinds 2001 nog nooit zo gewelddadig was als vandaag en dat een schending van artikel 3 EVRM dan ook meer dan reëel is. Ook uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapport “*General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*” blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat er daarnaast ook een toename is van gewapende groeperingen die zich ontwikkelen volgens het model van de “warlords” en die de veiligheid van steeds meer provincies in gevaar brengen, zoals ook wordt bevestigd in een rapport van ANSO. Verzoeker vervolgt dat ook de objectieve berichtgeving over de huidige toestand in Afghanistan allesbehalve positief is. De rode draad in het verhaal is dat burgers constant te prooi vallen aan het geweld dat zich dag in dag uit afspeelt in Afghanistan. Verzoeker citeert te dezen uitgebreid uit de door hem bij het verzoekschrift bijgebrachte persberichten waaruit moet blijken dat ook recent nog over het gehele land veel burgerslachtoffers vallen.

Naast de algemene veiligheidssituatie dient de situatie in de provincie Balkh van naderbij bekeken te worden aangezien het Commissariaat-generaal er volgens verzoeker verkeerdelijk vanuit gaat dat deze provincie als veilig kan beschouwd worden. Verzoeker citeert opnieuw uitvoerig uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie waaruit moet blijken dat de taliban nog steeds bolwerken heeft in de regio, dat het in deze provincie helemaal niet veilig is en dat het reizen naar de provincie Balkh evenmin veilig is. Verzoeker herhaalt dat in de richtlijnen van UNHCR wordt uitgewerkt dat voor bepaalde doelgroepen met de meeste omzichtigheid dient te worden omgegaan, zo onder andere de mensen die gelieerd worden aan internationale organisaties en de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij “vechtmateriaal” zijn, hetgeen wat hem betreft het geval is. Verzoeker herhaalt tevens dat hij gegronde vrees koestert op het lopen van ernstige schade bij terugkeer gezien zijn jarenlange verblijf in Europa. Verzoeker haalt voorts aan dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal overgelaten worden op de luchthaven van Kabul en dat hij de facto een IDP wordt. Het ontbreken van een “overeenkomst” tussen België en Afghanistan heeft volgens verzoeker immers tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als “terugkeerders”. Verzoeker haalt aan dat zij niet bestaan voor de Afghaanse overheid, dat ze niet traceerbaar zijn en dat de Afghaanse autoriteiten hen volledig aan hun lot overlaten. Daarnaast krijgen ze geen hulp van het Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders. Bijgevolg zal hij worden overgeleverd aan het geweld en de gewapende groeperingen, aldus verzoeker, die dan ook meent dat hij in geval van een gedwongen terugkeer zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. Er is namelijk een onmogelijkheid zich te vestigen en de toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, wordt hem onzegd. Niettegenstaande het feit dat hij dient te worden beschouwd als een “IDP” en niet als een “terugkeerder”, wijst verzoeker nog op de precare positie van de “terugkeerders” zoals ook vermeld in de laatste aanbevelingen van UNHCR. Hij wijst er tevens op dat verschillende NGO's hebben aangedrongen op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan. Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat de huidige toestand in Afghanistan in die mate slecht is dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat het heden niet aangewezen is om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: “UNAMA, “*Afghanistan: Mid – Year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2013*” dd. 6 juli 2014, p. 1; UNHCR, “*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan*” dd. 6 augustus 2013, p. 13 en p. 14; “*General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*”, European Country of Origin Information Network dd. 21 november 2014; een rapport van ANSO; Pajhwok Afghan News, “*Ex – senator gunned down in Balkh*” dd. 9

september 2013; Khaama Press, "Suicide blast rocks Balkh province, 8 civilians injured" dd. 21 september 2013; Khamaa Press, "Explosion rocks Mazar-e-Sharif city of Afghanistan" dd. 24 januari 2013; US department of Defense, "Combined Force Arrests taliban Leader in Balkh Province"; RFE/RL – Radio Free Europe/Radio Liberty, "At Least 17 Killed In Afghan Attacks" dd. 21 december 2014; RFE/RL – Radio Free Europe/Radio Liberty, "Suicide bomber Kills Afghan Policeman" dd. 18 december 2014; Reliefweb.int, "Six killed in taliban suicide attack on Afghan bank" dd. 17 december 2014; RFE/RL – Radio Free Europe/Radio Liberty, "Afghan Official Says Pakistani taliban Among Dead In Drone Strike" dd. 17 december 2014; RFE/RL – Radio Free Europe/Radio Liberty, "Several Killed In Afghan Attacks" dd. 13 december 2014; Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, "Group 22 – Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes" dd. 15 december 2014, p. 1; Reliefweb.int, "Multiple attacks kill 20 in Afghanistan as NATO deadline looms" dd. 13 december 2014; Reliefweb.int, "Rise in Afghan attacks in past month" dd. 12 december 2014; UNHCR Global Trends 2012, "Displacement, The New 21st Century Challenge" dd. 9 juni 2013, p. 30; FMR, "No longer a child: from the UK to Afghanistan" dd. september 2013; BCHV, FAQ Laisser-Passer Européen dd. 18 december 2013; UNHCR, "New issues in Refugee Research Broken futures young afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin" dd. oktober 2012; News, "Afghan Conflict kills 4 police, wounds 3 civilians" dd. 24 september 2014; Tolonews, "48 taliban Insurgents killed in Balkh Raids" dd. 7 september 2014; Warnewstoday, "War news for Tuesday september 2, 2014"; South Asian Media, "Explosion in Mazar-e-Sharif city leaves 2 dead, 9 others injured" dd. 3 juli 2014; Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, "Group 22 – Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes" dd. 10 november 2014 en RFE/RL, "Attack On Police In Northern Afghanistan Kills Two Officers" dd. 12 oktober 2014.

Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus "Afghanistan. Rekrutering bij de gewapende oppositie en milities aan overheidszijde" van 17 februari 2014 gevoegd.

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag heeft uiteengezet.

In 's Raads arrest nr. 126 932 van 10 juli 2014 werd inzake verzoekers derde asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"(...) 2.2.1. *Nopens de vluchtelingenstatus*

(...)

In zijn beslissing van 28 februari 2014 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof te hechten aan verzoekers verklaringen, dit om de volgende redenen:

(i) bij zijn eerste asielaanvraag in 2010 legde verzoeker bedrieglijke verklaringen af. Bij de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenals bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag hield hij vast aan deze vluchtmotieven. Het feit dat hij thans pas beweert de ware toedracht te vertellen, doet afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid. Bovendien getuigt dergelijke handelwijze niet van een werkelijke gegronde vrees voor vervolging. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de asielinstanties correct inlicht over zijn vluchtmotieven. De verklaring dat hij bang was om gerepatriëerd te worden enerzijds en omdat de zoon van één van zijn belagers hem tot in België is komen achtervolgen anderzijds, is onvoldoende ter verantwoording van deze misleiding. Hij legde immers bedenkelijke verklaringen af over de personen die hem viseerden, met name H.(...) H.(...) en D.(...). Aanvankelijk verklaarde hij dat hij deze twee personen vreest omdat hij niet deed wat zij vroegen, namelijk Atta Muhammad Nur doden, en stelde dat de zoon van H.(...) H.(...) hem nareisde en zelfs in België achtervolgt. Later tijdens het gehoor verklaarde hij evenwel bevriend te zijn met H.(...) H.(...) op Facebook, dat hij hem al eens heeft begroet via Facebook en dat hij met de zoon van H.(...) H.(...) heeft gebeld om te vragen of zijn vader een document wil ondertekenen ter bewijs van zijn werk als loodgieter bij hem. Verzoeker legt dit document ook neer en beweerde aldus dat H.(...) H.(...) het document persoonlijk heeft ondertekend. Verzoeker stelde dat de generaal er geen graten in zag hem te helpen daar hij had verzekerd hem niet te zullen opgeven als moordenaar. Het is niet aannemelijk dat verzoeker zijn land van herkomst zou zijn ontvlucht uit angst voor represailles vanwege H.(...) H.(...) omdat hij de gouverneur van Mazar niet heeft gedood, maar wel rustig contact houdt met de persoon die hem naar het leven zou staan en dat deze persoon gewillig zou zijn om hem te helpen;

(ii) verzoeker verklaarde voor de DVZ (verder DVZ) dat generaal H.(...) H.(...) hem ongeveer een jaar of acht maanden voor zijn vertrek, in 2009, vroeg om de gouverneur van Mazar te doden. Voor het Commissariaat-generaal antwoordde verzoeker met 'lang geleden'. Gevraagd naar een tijdsindicatie,

replceerde hij dat hij het ongeveer drie jaar voor zijn aankomst in België heeft gevraagd (verzoeker verklaarde een maand en enkele dagen onderweg te zijn geweest van Afghanistan naar België). Hiermee geconfronteerd, verklaarde verzoeker dat hij dit niet heeft gezegd op de DVZ. Verzoekers verklaringen werden hem op de DVZ voorgelezen in het Dari en verzoeker heeft het verslag van zijn verklaringen ondertekend ter aanvaarding. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt aldus verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas;

(iii) voor het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij instemde Atta Muhammad Nur te doden omdat H.(...) H.(...) hem had beloofd de moordenaar van zijn broer F.(...) op te sporen. Voor DVZ zei verzoeker niets over de overeenkomst met de generaal. Op DVZ werd nochtans expliciet gevraagd wat hij in ruil kreeg voor het doden van de gouverneur. Dat hij in eerste instantie hierover helemaal niets geeft gezegd, terwijl hij op het Commissariaat-generaal aanhaalde dat net voornoemde belofte van de generaal hem over de streep had getrokken om Atta Muhammad Nur te doden, zet de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder op de helling;

(iv) verzoeker verklaarde aldus dat hij via H.(...) H.(...) hoopte de moordenaar van F.(...) op het spoor te komen, maar tegelijk verklaarde hij tijdens het gehoor al te weten wie zijn broer heeft gedood en voegde daaraan toe dat heel Afghanistan daarvan op de hoogte is. Hij stelde zelfs dat F.(...) voor de ogen van zijn broer P.(...) werd neergeschoten. Aldus rijst de vraag waarom hij informatie over de moordenaar van F.(...) via de generaal moest bekomen, hoewel iedereen in Afghanistan wist wat er was gebeurd met zijn broer en dat P.(...) getuige was van de moord. Verzoeker verklaarde verder dat D.(...) de opdracht had gegeven om F.(...) te doden en dat de mensen van Junbish – waar G.(...) P.(...) en H.(...) H.(...) tevens lid van zijn – zijn broer zouden hebben gedood en P.(...), die getuige was van de moord, hierna op de hielen zaten. Het mag dan ook verbazen dat hij een overeenkomst zou hebben gesloten met de moordenaars van F.(...) net om erachter te komen wie deze laatste heeft gedood;

(v) voor het CGVS verklaarde verzoeker dat zijn broer P.(...) als chauffeur werkte voor de gouverneur van Mazar en zijn bescherming genoot, terwijl hij voor DVZ enkel verklaarde dat P.(...) chauffeur was van U.(...) A.(...) W.(...). Het is bovendien bedenkelijk dat H.(...) H.(...) net verzoeker zou vragen Atta Muhammad Nur te doden, hoewel hij een broer had die bescherming genoot van zijn doelwit. Dat de generaal aldus het risico nam verzoeker in vertrouwen te nemen, roept ernstige vragen op. Hierop gewezen kwam verzoeker niet verder te stellen dat H.(...) H.(...) hoe dan ook de gouverneur wilde doden en dat zijn broer ook is gevlucht, wat geen afdoende uitleg is;

(vi) over de manier waarop hij de gouverneur wilde doden is verzoeker zeer vaag. De generaal zou de mogelijkheden bekijken en nagaan hoe de opdracht kon worden uitgevoerd. Toen alles klaar was, bedacht verzoeker zich plots. Gevraagd wat hij bedoelde met 'alles bekijken' en dat 'alles klaar was' antwoordde verzoeker naast de kwestie dat H.(...) H.(...) wou dat hij de gouverneur vermoordde maar dat hij het uiteindelijk niet heeft gedaan. Nogmaals gevraagd uit te leggen wat hij bedoelde met zijn verklaring 'alles te hebben bekeken' en meer uitleg te geven bij de voorbereidingen van de moordaanslag, kon verzoeker enkel verklaren dat hij de gouverneur van Mazar met een Kalasnikov zou doden. Op de opmerking dat een gouverneur niet zomaar wordt gedood en wat zijn plan dan was, replceerde verzoeker dat hij hem in zijn woning zou doden en dat hij zijn wapen tussen zijn gereedschap zou binnensmokkelen. De bewering dat hij als loodgieter niet zou worden gecontroleerd bij het binnengaan van de woning van Atta Muhammad Noor, is twijfelachtig. Op de vraag hoe hij de bodyguards zou verschalken, antwoordde verzoeker dat hij wist dat het onmogelijk zou zijn te ontsnappen na de moordaanslag en dat hij zeker gedood zou worden door óf de bodyguards van de gouverneur, óf door H.(...) H.(...). Verzoeker zei eerder niets over zijn bereidheid om te sterven wanneer hij meermaals gevraagd werd naar het plan om de gouverneur te doden en dat hij aanvankelijk instemde met een moordaanslag die zijn eigen leven zou kosten. Zijn vage en stoeve verklaringen over de manier waarop hij de aanslag op het leven van de gouverneur van Mazar zou plegen, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven;

(vii) verzoekers taskara; de taskara van zijn vader; een kopie van de taskara van zijn broer F.(...); een kopie van de taskara van zijn broer P.(...); en een kopie van het legerboekje van P.(...), bevatten enkel identiteitsgegevens die niet in twijfel getrokken worden. De brief van verzoekers leermeester A.(...); de brief van generaal S.(...) S.(...); en zijn visitekaartje, zijn enkel een indicatie aangaande zijn werk als loodgieter en lasser in Afghanistan. Tijdens het gehoor gevraagd of hij ooit problemen ondervond tijdens zijn werkzaamheden, antwoordde hij negatief. De verklaring van commandant D.(...) ter bevestiging van verzoekers problemen in Afghanistan, zeggen niets over de aard van zijn beweerdde problemen. Ten tweede wordt de bewijswaarde van het document ondermijnd daar verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag tevens een document van commandant D.(...) neerlegde waarin werd gesteld dat hij als bewaker werkte, terwijl hij tijdens het gehoor op het CGVS aangaf nooit als bewaker te hebben gewerkt. Verzoeker kon hierover niets anders stellen dan dat commandant D.(...) een vriend van hem is, wat geenszins een uitleg is voor voornoemde tegenstrijdigheid. Wat betreft de verklaring van zijn moeder aangaande de dood van F.(...) en de problemen die hij en zijn familie zouden hebben gekend,

bevestigd door de wijkverantwoordelijken, dient er gewezen te worden op bovenstaande vaststellingen betreffende het beweerde overlijden van F.(...). Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden die, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn. De twee foto's van verzoeker en zijn buurjongen in Mazar; de foto van P.(...) en een vriend; en de foto van verzoekers moeder en zijn schoonzus en haar kinderen, zeggen niets over de vluchtmotieven. De neergeschreven telefoonnummers van hooggeplaatsten in Mazar, kunnen van eender wie zijn en zijn niet van aard de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen. Met het begeleidend schrijven van zijn advocaat waarin wordt gesteld dat zijn moeder een beroerte kreeg nadat haar kenbaar werd gemaakt dat F.(...) stierf, is het verbazingwekkend dat de dood van F.(...) al die tijd werd verzwegen voor haar moeder. Dit zou haar niet verteld zijn omwille van haar leeftijd en zwakke gezondheid. Verzoeker verklaarde evenwel dat F.(...) na de begrafenis van zijn vader werd vermoord, meer dan twintig jaar geleden. Het is aldus weinig aannemelijk dat zijn moeder nooit eerder werd verteld dat haar zoon is overleden.

Verzoeker voert in eerste instantie aan dat het feit dat hij bij zijn eerste asielaanvraag geen andere keuze had dan te liegen om zijn familie in Afghanistan te beschermen. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen. Nergens maakt hij concreet aannemelijk waarom hij tegenover de Belgische asielinstanties diende te liegen om zijn familie te beschermen. Evenmin blijkt waarom verzoeker thans plots wel de waarheid zou kunnen vertellen. De asielzoeker heeft bij het onderzoek van zijn asielaanvraag een medewerkingsplicht en dient de asielinstanties zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk in te lichten omtrent zijn asielmotieven. De Raad is dan ook van oordeel dat, gelet op de eerdere bedrieglijke verklaringen van verzoeker waarvoor geen aannemelijke verantwoording is, beschouwt de Raad als een eerste negatieve indicatie met betrekking tot verzoekers nieuwe asielrelaas.

Waar hij verwijst naar foto's die hij neerlegt, meer bepaald de foto van de zoon van H.(...) H.(...), N.(...), kan de Raad uit deze foto's niet afleiden wie de afgebeelde personen werkelijk zijn, noch waar deze foto's werden getrokken. Deze foto's kunnen dan ook enkel in aanmerking genomen worden voor zover zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. Te dezen dient te worden vastgesteld dat verzoeker op basis van zijn verklaringen niet aannemelijk maakt dat de zoon van H.(...) H.(...) hem daadwerkelijk heeft gevolgd tot in België.

Met betrekking tot het feit dat verzoeker op Facebook bevriend zou zijn met generaal H.(...) H.(...), voert verzoeker aan dat hij onder druk werd gezet om hem te accepteren als vriend en dat hij dit deed om zijn familie te beschermen. De Raad stelt echter vast dat dit niet verklaart waarom hij aan de zoon van H.(...) H.(...) vroeg of zijn vader een document ondertekende ter bewijs van zijn werk als loodgieter. De Raad acht het dan ook terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn land ontvluchtte uit angst voor represailles omdat hij de gouverneur van Mazar niet heeft gedood, maar ondertussen wel vraagt aan de persoon die hem naar het leven zou staan om hem te helpen. Dit ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn vrees voor H.(...) H.(...). Verzoekers verklaring kan dan ook niet worden aanvaard.

Met betrekking tot het tijdstip waarop hij de moordopdracht op de gouverneur van Mazar kreeg, voert verzoeker aan dat hij denkt ergens in 2008 de opdracht te hebben gekregen, maar dat hij zich dat niet meer precies kan herinneren. Het betreft hier slechts een postfactum verklaring, die niet van aard is de gereveleerde tegenstrijdigheid op te heffen aangaande het feit dat verzoeker enerzijds voor de DVZ verklaarde dat hij de opdracht acht maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan in 2009 kreeg en anderzijds voor het Commissariaat-generaal verklaarde de opdracht ongeveer drie jaar voor zijn aankomst in België in 2010 te hebben gekregen. Waar verzoeker thans aanvoert dat hij, met betrekking tot zijn overeenkomst met generaal H.(...) H.(...), niet wist dat hij voor de DVZ het hele verhaal diende te vertellen, stelt de Raad vast dat aan verzoeker voor de DVZ uitdrukkelijk werd gevraagd wat hij in ruil zou krijgen voor het doden van de gouverneur. (zie verklaring meervoudige asielaanvraag d.d. 20 december 2013, administratief dossier, map derde asielaanvraag, stuk 13) Deze verklaringen blijken ook niet dermate kort dat verzoeker dit uit bondigheid zou hebben weggelaten. Bovendien betreft het verzoekers derde asielaanvraag zodat kan worden verondersteld dat verzoeker inmiddels in bepaalde mate vertrouwd is met de wijze van ondervragen voor de DVZ. Gelet op het feit dat verzoeker voor het commissariaat-generaal verklaarde dat het precies de belofte van de generaal was om de moordenaar van zijn broer te zoeken die hem overtuigde om de gouverneur te doden, gaat het hier om een essentieel element in verzoekers relaas. Er werd dan ook terecht vastgesteld dat verzoeker dit niet heeft vermeld voor de DVZ; de Raad bevestigt dan ook dit motief.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker enerzijds verklaarde te weten wie de moordenaar van zijn broer Farid was, zodat de vraag rijst waarom hij de hulp vroeg van generaal H.(...) H.(...). Deze vaststelling wordt door verzoeker niet weerlegd. Verder wordt het ook verbazingwekkend gevonden dat verzoeker zich wendde tot mensen van Junbish, waartoe ook generaal H.(...) H.(...) behoort. Verzoeker zou aldus

de moordenaars van zijn broer vragen om hulp bij het vinden van deze moordenaars. Ook deze merkwaardige vaststelling wordt door verzoeker allerm minst weerlegd. Met betrekking tot de tegenstrijdigheid waarbij verzoeker verklaarde dat zijn broer als chauffeur werkte voor de gouverneur voor het Commissariaat-generaal terwijl hij voor de DVZ enkel verklaarde dat zijn broer chauffeur was van U.(...) A.(...) W.(...), weerlegt verzoeker deze tijd tegenstrijdigheid evenmin. Waar hij aanvoert dat hij de gouverneur moest doden en niet zijn broer, weerlegt hij niet het motief dat het merkwaardig is dat de generaal het risico zou nemen verzoeker in vertrouwen te nemen terwijl deze laatste zijn broer heeft die beschermd wordt door de gouverneur.

Met betrekking tot de voorbereidingen van de moordaanslag werd vastgesteld dat verzoeker niets kon toelichten omtrent zijn concrete plannen. Gevraagd hoe hij de lijfwachten dacht te verschalken antwoordde verzoeker dat hij zeker gedood zou worden. De Raad stelt daarbij vast dat zijn vermeende bereidheid om te sterven bij de aanslag hoegenaamd niet in overeenstemming kan worden gebracht met zijn eerdere verklaringen waarbij generaal H.(...) H.(...)hem beloofde de moordenaar van zijn broer te vinden. De Raad bevestigt dan ook het motief dat door verzoeker niet wordt weerlegd.

De motieven met betrekking tot de documenten die verzoeker neerlegt worden door verzoeker thans niet betwist.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het middel in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn verzoekschrift en het geven van postfactum verklaringen die niet van aard zijn de gereveleerde tegenstrijdigheden en incoherenties te weerleggen. Deze blijken op duidelijke wijze uit de door verzoeker afgelegde verklaringen waarvan de weerslag zich in het administratief dossier bevindt. Op grond van de hierboven besproken motieven acht de Raad verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig en sluit zich aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming voert verzoeker aan dat zijn district Mazar-i-Sharif onveilig is. Hij verwijst daarbij naar de aanbevelingen van UNHCR en diverse rapporten, verder verwijst hij naar de nakende terugtrekking van de buitenlandse troepen.

Ook voert hij aan dat hij dreigt bij terugkeer een internal displaced person (IDP) te worden, hetgeen hem zal blootstellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

In tegenstelling tot verzoekers betoog blijkt uit de motivering in de beslissing dat de commissaris-generaal wel degelijk het rapport UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening heeft genomen. De commissaris-generaal benadrukt daarbij dat nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Verzoeker weerlegt dit standpunt niet door te verwijzen naar en te citeren uit allerhande rapporten en persberichten die de algemene situatie betreffen in Afghanistan.

Ten aanzien van verzoeker werd de veiligheidssituatie ten aanzien van zijn streek van herkomst, het district Mazar-i-Sharif van de provincie Balkh, beoordeeld. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan-beschrijving van het conflict, 20 november 2013) werd geoordeeld dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal erg verschillend is, waarbij de kern van het conflict zich situeert in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie (COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatiegeneraal analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 5 december 2013) blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. Tijdens de verslagperiode van januari tot september 2013 werd een aanslag gepleegd op een voormalig senator, en geen melding gemaakt van burgerslachtoffers bij gewapende incidenten of andere activiteiten van de gewapende oppositie in het district Mazar-i-Sharif. Deze vaststellingen liggen in het verlengde van de voorgaande veiligheidsanalyse van Cedoca van 21 maart 2013 waaruit bleek dat de situatie in de provincie Balkh een tweetal jaren op vooruit ging en werd besloten dat de rust is teruggekeerd in de provincie Balkh. Aldus werd geoordeeld dat er in verzoekers regio van herkomst geen sprake is van een situatie van willekeurig geweld omwille van een binnenlands of internationaal gewapend conflict.

De verwijzing naar het Mid-year Report van UNAMA heeft geen betrekking op deze beoordeling van de veiligheidssituatie in Balkh. Verzoeker verwijst naar een aantal incidenten en aanslagen in de provincie Balkh, maar hieruit blijkt niet dat er thans in de provincie een situatie van willekeurig geweld zou bestaan in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker nog verwijst naar veiligheidsincidenten in Kabul, is dit niet van aard de beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te wijzigen.

Gelet op het feit dat verzoekers asielrelaas om de redenen hierboven uiteengezet ongeloofwaardig werd bevonden. Bijgevolg is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker omwille van de door hem ingeroepen problemen gevlucht is, zodat hij niet als "displaced person" kan beschouwd worden. Aangezien verzoeker altijd in Mazar-i-sharif heeft gewoond en er kan terugvallen op een familiaal netwerk, blijkt niet dat hij zal terechtkomen in menonwaardige of vernederende omstandigheden die een risico zouden kunnen vormen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat hij als jonge man een risicoprofiel heeft aangezien hij gedwongen kan worden gerekruteerd, stelt de Raad vast dat een dergelijk risico enkel bestaat in gebieden waar gewapende oppositiestrijders een effectieve controle uitoefenen. Gelet op de hogerstaande analyse, blijkt dit met betrekking tot verzoekers regio niet het geval te zijn. Voor zover verzoeker verwijst naar een toekomstige situatie van onveiligheid na de terugtrekking van de internationale troepenmacht, heeft dit betrekking op een toekomstige en hypothetische situatie, die de beoordeling van het actueel veiligheidsrisico niet in de weg staat.

Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat er ten aanzien van verzoeker geen risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.4.2. In het kader van onderhavige asielaanvraag verwijst verzoeker opnieuw naar zijn problemen met H. H. in Afghanistan en zegt hij dat hij vreest vermoord te worden in geval van terugkeer.

Ter staving van zijn vierde asielaanvraag legt verzoeker een fotokopie van een oproepingsbrief van de politie voor.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

2.4.3.1. In zoverre verzoeker zich in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw beroept op de asielmotieven die hij in zijn derde asielaanvraag heeft aangehaald, dient vooreerst te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in dit verband terecht op als volgt: *“(...) Aangezien u in uw vierde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven van uw derde asielaanvraag, die eerder als bedrieglijk werd beschouwd, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die, in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.*

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige, vierde, asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar en een herhaling van de asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk dat u vreest vermoord te worden door de mantschappen van H.(...) H.(...) omdat u weigerde in te gaan op zijn eis de gouverneur van de provincie Balkh te vermoorden. U stelde nogmaals dat u problemen hebt in Afghanistan en vermoord zal worden (Verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15, 18). (...)”

2.4.3.2. Ook de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte fotokopie van een oproepingsbrief van de politie kan de geloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens beoordeling waar in de bestreden beslissing als volgt wordt overwogen: *“(...) Met betrekking tot de oproepingsbrief van de politie ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat het louter een fotokopie betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien verkreeg u dit document op eenvoudige wijze via uw broer P.(...) en vertoont de brief aldus een gesolliciteerd karakter. (...)”* Fotokopieën zijn immers door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren en bieden aldus geen enkele garantie op het vlak van authenticiteit. Zo verzoeker kan worden gevolgd waar hij opwerpt dat het feit dat het document in kwestie hem werd toegezonden door zijn broer op zich geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dit stuk, doet dit niets af aan het gegeven dat verzoeker op een aannemelijke manier moet kunnen uiteenzetten op welke wijze de kopie van de oproepingsbrief een nieuw element uitmaakt in zijn asielrelaas. Verzoeker verklaart eenvoudigweg dat hij via zijn broer een kopie van de oproepingsbrief d.d. 23/06/2014 heeft ontvangen en dat het origineel hiervan bij zijn zus in Oostenrijk ligt. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker de originele oproepingsbrief niet bij voorliggend verzoekschrift kon voegen. Evenmin is het de Raad duidelijk waarom verzoeker tot 11 december 2014 heeft gewacht om de oproepingsbrief neer te leggen en op basis van dit nieuwe element internationale bescherming te vragen.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten hoe dan ook slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerm minst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Er is geen enkele rechtsregel die voorschrijft dat aan geschreven stukken meer bewijswaarde moet worden

toegekend dan aan de verklaringen van de asielzoeker. Bij verwerping ervan dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook niet aan te tonen dat de voorgebrachte bewijsstukken vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom ze naar zijn oordeel onvoldoende bewijskracht bezitten. Zo kan de commissaris-generaal en ook de Raad aan voorgelegde stukken bewijswaarde ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Daargelaten het feit dat het slechts een fotokopie betreft waarvan de bewijswaarde bijzonder relatief is, is *in casu* duidelijk gebleken dat de oproepingsbrief die verzoeker heeft voorgelegd niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Bovendien blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, landeninformatie: Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Corruptie en valse documenten*" van 27 juni 2013) dat aan Afghaanse documenten niet veel waarde kan worden gehecht daar corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is en ook valse documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en zelfs daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na een gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Gelet op het voorgaande, kan de fotokopie van de oproepingsbrief niet in aanmerking worden genomen als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

In zoverre verzoeker nog laat gelden dat de authenticiteit van het door hem bijgebrachte document door het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvlucht is terwijl van hem minstens verwacht kan worden dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoont dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag verwacht worden dat de aanvraag op een correcte en zorgvuldige manier wordt onderzocht, rekening houdende met alle elementen eigen aan het individuele relaas. Indien de betrokkene zich bedient van een ongeloofwaardig relaas, kan van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter niet worden verwacht dat hij door middel van een eigen onderzoek de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling tracht op te vullen.

2.4.3.3. Verzoeker verwijst voorts naar de UNHCR *Guidelines* waarin wordt uitgewerkt dat voor bepaalde groepen met de meeste omzichtigheid dient te worden omgegaan, meer bepaald voor de jongens die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij "vechtmateriaal" zijn.

De Raad benadrukt in dit verband dat een loutere verwijzing door verzoeker naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband met zijn individuele en persoonlijke situatie aan te tonen, niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* aangetoond te worden, alwaar verzoeker in gebreke blijft nu hij louter verwijst naar algemene informatie. Bovendien leest de Raad in de aan de verweernota toegevoegde COI Focus "*Afghanistan – Rekrutering bij de gewapende oppositie en milities aan overheidszijde.*" van 17 februari 2014 dat de strijdende partijen in Afghanistan diverse methodes hanteren om strijders te rekruteren. Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering en dat er beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Het gebruik van directe dwang (een directe of indirecte bedreiging van een persoon of zijn naasten om een individu te dwingen tegen zijn wil mee te vechten) is eerder uitzonderlijk en dan nog beperkt tot gebieden die onder de controle of sterke invloed van de taliban staan. Het loutere feit dat verzoeker een Afghaanse man is, is aldus op zich niet voldoende is om te besluiten dat hij behoort tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP). Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn verzoekers regio van herkomst, zijn familiale en tribale banden, zijn persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele

beoordeling van verzoekers vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013. Zoals ook wordt aangehaald in het verzoekschrift stelt UNHCR hierin dat “*depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE’s, or in areas where pro-government forces and AGE’s are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group*”.

Ten overvloede herhaalt de Raad dat ook reeds in hoger aangehaald arrest nr. 126 932 van 10 juli 2014 in het kader van verzoekers derde asielaanvraag in dit verband werd geoordeeld als volgt: “*Waar verzoeker aanvoert dat hij als jonge man een risicoprofiel heeft aangezien hij gedwongen kan worden gerekruteerd, stelt de Raad vast dat een dergelijk risico enkel bestaat in gebieden waar gewapende oppositiestrijders een effectieve controle uitoefenen. Gelet op de hogerstaande analyse, blijkt dit met betrekking tot verzoekers regio niet het geval te zijn.*”

2.4.3.4. Waar verzoeker nog betoogt dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn wegens de lange periode dat hij in Europa woont, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker – blote beweringen buiten beschouwing gelaten – geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde jongeman gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa sinds mei 2010 van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Een loutere bewering volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoeker aan te tonen. Ook de eenvoudige verwijzing naar en het citeren van artikelen van onder meer UNHCR en het BCHV toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.4.3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift voor het overige geen ernstige poging onderneemt om de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er dan ook niet in slaagt de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas te ontcrachten, noch een beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.4.3.6. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in verzoekers regio van herkomst aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in

het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict*" dd. 25 juni 2014 en de COI Focus "*Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan*" dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR deelt Balkh in onder de 'relatief veilige provincies'. Op een door UNOCHA opgemaakte lijst van alle Afghaanse provincies waarbij een inschatting van mogelijke escalatie van het geweld gemaakt wordt staat de provincie Balkh onderaan die lijst. Hoewel er een aantal lokale conflicten en incidenten plaatsvonden in verschillende districten in de provincie Balkh, valt op dat het aantal burgerslachtoffers in elk district van Balkh systematisch erg laag is zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

Verzoeker brengt geen (andersluidende) informatie bij die deze analyse in een ander daglicht stelt en die aantoon dat de uit genoemde informatie gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. Immers, uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en persberichten kan, in zoverre deze al specifiek betrekking hebben op de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, niet blijken dat de actuele situatie in Balkh van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van die aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. De Raad benadrukt in dit verband dat de loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen in een regio die op grond van omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoon dat de feitelijke vaststellingen in de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen worden om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren, zoals daar zijn het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen en dies meer. De Raad besluit uit bovenstaande dat de informatie die verzoeker bij onderhavig verzoekschrift heeft gevoegd, geenszins afbreuk doet aan het geheel van de verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen van het Commissariaat-generaal. Verzoeker brengt aldus geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal overgelaten worden op de luchthaven van Kabul en hij de facto een IDP wordt en hij voorts nog wijst op de precare positie van de "terugkeerders" zoals ook vermeld in de laatste aanbevelingen van UNHCR, benadrukt de Raad dat verzoeker blijkens zijn verklaringen afkomstig is van Mazar-i-Sharif, waar hij zijn ganse leven heeft gewoond zodat hij bezwaarlijk kan worden beschouwd als een IDP bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent zijn lot te moeten vergelijken met de penibele situatie van interne ontheemden waarnaar wordt verwezen in de stukken als bijlage bij het verzoekschrift. Gelet op het feit dat hij in Mazar-i-Sharif beschikt over een familiaal netwerk waarop hij kan terugvallen, kan zijn situatie immers niet vergeleken worden met deze van de interne ontheemden. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat hij persoonlijk bij terugkeer naar zijn land van herkomst in de precare sociaal-economische situatie waarnaar hij verwijst, zal terechtkomen. Dit geldt overigens eveneens voor verzoekers blote bewering dat hij gelet op het

ontbreken van een overeenkomst tussen België en Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten omdat hij niet zal worden beschouwd als een “terugkeerder” door de Afghaanse overheid. Ten overvloede verwijst de Raad opnieuw naar hetgeen hieromtrent reeds werd gesteld in hoger aangehaald arrest nr. 126 932 van 10 juli 2014: “(...) Gelet op het feit dat verzoekers asielrelaas om de redenen hierboven uiteengezet ongeloofwaardig werd bevonden. Bijgevolg is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker omwille van de door hem ingeroepen problemen gevlucht is, zodat hij niet als “displaced person” kan beschouwd worden. Aangezien verzoeker altijd in Mazar-i-sharif heeft gewoond en er kan terugvallen op een familiaal netwerk, blijkt niet dat hij zal terechtkomen in mensonwaardige of vernederende omstandigheden die een risico zouden kunnen vormen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. (...)”

2.4.3.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.5. In zoverre verzoeker nog laakt dat hij nog geen enkele mogelijkheid heeft gekregen om de door hem bijgebrachte nieuwe gegevens mondeling toe te lichten, terwijl dit noodzakelijk is teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een volledig beeld te laten krijgen van de nieuwe elementen in zijn asielaanvraag, dient het volgende te worden benadrukt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers vierde asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twiifel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, “*De Belgische*

asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T. Vreemd. 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *"In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet."* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een vierde asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn vierde asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele elementen bij die hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn vierde asielaanvraag.

2.6. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, het verzoekschrift en de verweernota, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Waar verzoeker *in fine* vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad

inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS